

Yoel Kitabı ve Laodikyalı Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Sayı Kırk Dört

Jeff Pippenger
2026-02-10

Sayı Kırk Dört

1844'te, yedinci gün Sebti öğretisinin mührü açıldı ve Bayan White Antlaşma Sandığı'nın içine baktığında bu öğreti ona özellikle vurgulandı. Ayrıca, son günlerde enkarnasyon öğretisinin aynı semavî vurguyu taşıdığını da kaydetti. Yedinci gün Sebti, antitipik Kefaret Günü başladığında Antlaşma Sandığı'ndan gelen hususî ışığı temsil eder; yedinci yıl Sebti ise antitipik Kefaret Günü nihayetine eriştiğinde Antlaşma Sandığı'ndan gelen hususî ışığı temsil eder.

Enkarnasyon doktrini, Levililer yirmi üçün son kutsal toplantısında tipolojik olarak temsil edilir; o, Levililer yirmi üçün başındaki ilk kutsal toplantı olan yedinci gün Sebti'nin omega'sıdır. O ilk Sebt Tanrı'nın yaratıcı kudretini, son Sebt ise O'nun yeniden yaratıcı kudretini temsil eder. O ilk Sebt "23" sayısı ile, sonuncusu ise "252" sayısı ile temsil edilir.

Bu iki sembol, Levililer 23'ün sınır taşlarıdır ve aynı zamanda Millerci tarihin de sınır taşlarıdır. 1798, İsrail'in kuzey krallığı aleyhine olan 2.520 yılın yerine geliyordu; 2.300 yıl ise 22 Ekim 1844'te yerine geldi. Kız kardeş White mabede götürüldüğünde ve On Emir'e baktığında, Mesih kefareti işini tamamlarken O'nu En Kutsal Yer'e kadar izleyen Tanrı'nın son günlerdeki halkını temsil ediyordu. Tapınak sınavı, Kuzu nereye giderse gitsin O'nu izleme sınavıdır.

Bunlar kadınlarla kendilerini kirletmemiş olanlardır; çünkü bakiredirler. Bunlar, Kuzu nereye giderse onu izleyenlerdir. Bunlar, insanlar arasından kurtarılarak Tanrı'ya ve Kuzu'ya sunulan ilk ürünlerdir. Vahiy 14:4.

Peygamber sıfatıyla Kızkardeş White, başlangıçta imanla En Kutsal Yer'e giren sadıkları tasvir ediyordu; ve böyle yapmakla, son zamanda imanla En Kutsal Yer'e giren ve ardından Antlaşma Sandığı'nın içine bakan sadıklara bir örnek teşkil ediyordu. Orada aydınlatılmış olarak gördükleri, enkarnasyon öğretisidir: bir-kılınmanın tamamlanması. Yaratılışın ve yeniden yaratılışın iki Sebt Günü'nü temsil eden iki örtücü keruv görürler. Sandığın bir yanında 252'yi, öbür yanında ise 23'ü görürler ve yaratılış ve yeniden yaratılışla uyum içinde şunu idrak ederler: 23, İlâhiyet ile insanlığın izdivacını temsil eder; 252 ise bir insanın, İlâhiyetle birleşmiş bir insana dönüşümünün sembolüdür.

Kefaret kapağı kaldırılmamalıydı; bu nedenle Kardeş White'ın içine bakması özel bir vahiydi ve peygamberî açıdan bu tasvir, onun yaşadığı günlerden ziyade daha çok son günlere yöneliktir. Seyrederek değişiriz. Tapınak imtihanı, Mesih'in bakire halkını adım adım kendi tapınağına sevk etmesidir. Peygamberî hakikatler, Gece Yarısı Nidası'nın mesajıyla aydınlatılan yoldaki adımları temsil eder.

Milleritlerin kırk altı yıllık mabedi bir merhaledir.

"23,"ün insan mabedi (erkek ve dişi olarak onları yarattı) bir basamaktır.

Mesih'in tapınağını üç günde yeniden kurması bir aşamadır.

Ambar, Malaki'nin tapınağıdır.

Nehemya, ambarı Tobya'nın kirletmesinden arındırdı.

O tapınak, Kral Yoşiya'nın uyanışı sırasında başkâhin Hilkiya'nın Musa'nın yazılarını bulduğu yerdi.

Nehemya'nın kutsalın bayağılaştırılmasından arındırdığı Tapınak, Sister White'ın belirttiği üzere, Mesih'in onu "kutsala tecavüz niteliğindeki kirletilmesinden" iki kez arındırdığı aynı Tapınaktır.

Miller'in rüyasının tabutu bir basamaktı.

Mesih, sadıklarını En Kutsal Yere götürdükten sonra, Kardeş White tarafından temsil edildiği üzere, onları Antlaşma Sandığı'na götürür, bağışlanma kapağını kaldırır ve içine bakmalarına izin verir. İçine baktıklarında, hem enkarnasyon öğretisinin hem de yedinci gün Sebti'nin yumuşak bir hale bürünmüş olduğunu görürler. Kural üstüne kural, "yumuşak bir ışıltıya bürünmüş" öğretileri tanıyanlar, imanla En Kutsal Yere girip sandığın içine bakan Kardeş White ile aynı çizgide yer alırlar.

Kadim peygamberler, yaşadıkları günlerden ziyade son günlere daha belirgin biçimde konuştular. Bu kadim peygamberlerin kendileri tanıklığın bir parçası hâline geldiklerinde, son günlerde Tanrı'nın halkını temsil ederler; ve son günlerdeki Tanrı'nın halkı ise yüz kırk dört bindir. Kardeş White belki de en önemli kadim peygamberdir; çünkü onun bütün tasvirleri, yüz kırk dört binin omega tarihinin alfa tarihini temsil eder. Bütün peygamberler ortak alanı tasvir eder, fakat Kardeş White ayrıca son tarihte harfi harfine gerçekleşen bir başlangıç tarihini de temsil eder.

Alfa temel tarihinde, Kızkardeş White bir görümde göksel tapınağın En Kutsal Yerine götürüldü. Oraya vardığında, Antlaşma Sandığının üzerindeki, yerinden çıkarılmaması gereken bağışlanma kapağı, Kızkardeş White'ın içine bakabilmesi için kaldırıldı; içeride On Emir'i gördü.

Kutsalların Kutsalı'nda bir sandık gördüm; onun üstü ve yanları en saf altındandı. Sandığın her ucunda, kanatları onun üzerine yayılmış, güzel birer keruv vardı. Yüzleri birbirine dönüktü ve aşağıya bakıyorlardı. Meleklerin arasında altın bir buhurdan vardı. Meleklerin durduğu yerde, sandığın üzerinde, Tanrı'nın ikamet ettiği bir tahta benzer, son derece parlak bir yücelik vardı. İsa sandığın yanında duruyordu; kutsalların duaları O'na yükseldikçe, buhurdanın içindeki tütsü dumanlanıyor ve O da onların dualarını tütsünün dumanıyla Babasına sunuyordu. Sandığın içinde altın manna kabı, tomurcuklanmış Harun'un değneği ve kitap gibi birbirine kapanan taş levhalar vardı. İsa onları açtı ve onların üzerinde Tanrı'nın parmağıyla yazılmış On Emir'i gördüm. Bir levha üzerinde dört, diğerinde altı vardı. İlk levhadaki dört, diğer altıdan daha parlak parlıyordu. Ama dördüncüsü, Şabat buyruğu, hepsinden daha parlak parlıyordu; çünkü Şabat, Tanrı'nın kutsal adının onuruna tutulmak üzere ayrılmıştı. Kutsal Şabat görkemli görünüyordu - etrafını bir yücelik hâlesi sarmıştı. Şabat buyruğunun çarmıha çakılmadığını gördüm. Eğer öyle olsaydı, diğer dokuz buyruk da çarmıha çakılmış olurdu; ve dördüncüyü

çiğnediğimiz gibi hepsini de çiğlemekte serbest olurduk. Tanrı'nın Şabat'ı değiştirmediğini gördüm, çünkü O hiç değişmez. Ama papa onu haftanın yedinci gününden birinci gününe çevirmişti; çünkü zamanları ve yasaları değiştirecekti. Erken Yazılar, 32.

Filadelfya Millerci hareketi olarak başlayıp 1856'da Laodikya Millerci hareketine, 1863'te ise Laodikya Yedinci Gün Adventistleri Kilisesi'ne dönüşen Millerci hareketin kuruluş dönemi tarihinde, yedinci gün Sebti öğretisi alfa öğretisiydi. Kardeş White ayrıca, yüz kırk dört binin Laodikya hareketinin yüz kırk dört binin Filadelfya hareketine dönüştüğü son günlerin tarihinde omega öğretisini de tanımlar. Alfa ve omega ışıkları, yedinci gün Sebti öğretisi ve enkarnasyon öğretisiyle temsil edilir.

Tanrı ile paydaşlık edenler, Doğruluk Güneşi'nin ışığında yürürler. Tanrı'nın önünde yollarını bozarak Kurtarıcılarını küçük düşürmezler. Göksel ışık üzerlerine parlar. Bu dünyanın tarihinin sonuna yaklaştıkça, Mesih'e ve O'na ilişkin peygamberlik sözlerine dair bilgileri büyük ölçüde artar. Tanrı'nın gözünde sonsuz değere sahiptirler; çünkü O'nun Oğlu ile birlikindedirler. Onlar için Tanrı'nın sözü benzersiz bir güzellik ve hoşluk taşır. Onun önemini görürler. Gerçek onlara açılır. Enkarnasyon öğretisi yumuşak bir ışıltıyla bezenir. Kutsal Yazı'nın tüm gizemleri açan ve tüm güçlükleri çözen anahtar olduğunu görürler. Işığı kabul etmek ve ışıktaki yürümek istememiş olanlar tanrısallığın sırrını anlayamayacaklardır, ama haçı yüklenip İsa'yı izlemekten çekinmemiş olanlar, Tanrı'nın ışığında ışık göreceklerdir. The Southern Watchman, 4 Nisan 1905.

"Enkarnasyon öğretisi" aynı zamanda "dindarlığın sırrı" olarak da adlandırılır.

Ve tartışmasız, dindarlığın sırrı büyüktür: Tanrı bedende görüldü, Ruh'ta aklandı, melekler tarafından görüldü, uluslara duyuruldu, dünyada O'na iman edildi, yüceliğe alındı. 1 Timoteos 3:16.

"Sır", imanlıların enkarnasyon öğretisinin Yedinci Gün Sebti'nin omegası olduğunu görecekleri son nesle kadar gizli kalır.

Çağlar ve kuşaklar boyunca gizli kalmış olan, fakat şimdi O'nun kutsallarına açığa çıkarılmış bulunan sır: Tanrı'nın, uluslar arasında bu sırrın yüceliğinin zenginliğinin ne olduğunu onlara bildirmeyi dilediği; ki bu da içinizdeki Mesih'tir, yücelik umudu. Koloseliler 1:26-27.

"Gizli kalmış" bir "sır"dan söz eden ayetin Koloseliler 1:26 olması isabetlidir; fakat bu sır son günlerde "aşikâr kılınır." Peygamberlik sözünün mührü açıldığında peygamberlik ışığı aşikâr olur; Daniel kitabının on ikinci bölümünde gösterildiği üzere, 1.260 günün sonunda, sonun zamanında bir peygamberlik sözü mührü açılır. Nesiller boyunca gizli kalmış olan peygamberlik sözünün mührü açılır; ve bu peygamberlik sözü, mührü açıldığında, Pazar yasasında uluslara açıklanan "yücelik" olan hakikattir. O sır, "içinizdeki Mesih, yüceliğin umudu"dur; ve bu, yedinci borunun çalındığı günlerde gerçekleşir.

Ama yedinci meleğin sesinin işitileceği günlerde, o seslenmeye başladığında, Tanrı'nın sırrı, bunu kulları olan peygamberlere bildirdiği gibi tamamlanacaktır. Vahiy 10:7.

Vahiy 10:7'de temsil edildiği üzere, yedinci meleğin sesinin yedinci ayın onuncu gününde duyulmaya başlamış olması yerindedir. Yedinci melek aynı zamanda üçüncü 'vay' olarak temsil edilir ve ilk iki 'vay' İslam idi; böylece üçüncü 'vay'ın İslam olduğuna dair iki tanık sağlanır. İslam'ın borusunun çaldığı sırada Tanrı'nın sırrı tamamlanır.

Yedinci borazanın tarihinde, “içinizde Mesih” sırrı olan—ya da Mesih'in insan bedeni aldığı vakit temsil ettiği üzere Tanrılıkla insanlığın birleşmesini ifade eden—enkarnasyon öğretisi mevcuttur; yüz kırk dört binin arasına girmeye aday olanlar, En Kutsal Yer'e girebilmek için gerekli yağa ve imana sahip olup olmadıkları bakımından sınanacaklardır. Tereddüt ederlerse karanlık üzerlerine çöker; Kuzu nereye giderse gitsin O'nu izlerlerse, Antlaşma Sandığının içine bakmaya yönlendirileceklerdir. Sandıkta yedinci gün Sebti öğretisini ve enkarnasyon öğretisini bulacaklardır.

Bu iki öğretiyi ne kadar önemli olursa olsun, benim odaklandığım alfa ve omega ışıkları değil, kadın peygamberin Tanrı'nın halkının göksel tapınağa girip Antlaşma Sandığı'nın içine baktıklarını tasvir etmiş olmasıdır. Son günler sırasında, yüz kırk dört binin tarihinde, yüz kırk dört binin açılmış Antlaşma Sandığına bakmaları için En Kutsal Yer'e alındıkları bir nokta olmalıdır.

Eğer peygamberlerin son günlerde Tanrı'nın halkını tasvir ettiğine iman ediyor ve Ellen White'ın da her bakımdan Kutsal Kitap'taki diğer peygamberlerin her biri kadar esinlenmiş olduğuna iman ediyorsanız—o hâlde az önce ortaya koyduğum tatbikin doğru olduğu kabul edilmelidir. Yüz kırk dört bin, Ellen White'ın sadıkların 22 Ekim 1844'te yaptığını söylediği gibi, imanla En Kutsal Yer'e girerek Mesih'i izlemelidir. O vakit iki zümre açığa çıktı: imanla içeri girmeyi reddedenler ve içeri girenler.

Dikkatim Mesih'in ilk gelişinin ilanına yeniden yöneltildi. Yahya, İsa'nın yolunu hazırlamak için İlyas'ın ruhu ve kudretiyle gönderildi. Yahya'nın tanıklığını reddedenler, İsa'nın öğretilerinden yarar görmediler. Onun gelişini önceden haber veren mesaja karşı çıkmaları, onları O'nun Mesih olduğuna dair en güçlü kanıtı kolayca elde edemeyecekleri bir noktaya getirdi. Şeytan, Yahya'nın mesajını reddedenleri daha da ileri götürerek Mesih'i reddetmeye ve O'nu çarmıha germeye sevk etti. Bunu yapmakla kendilerini, göksel tapınağa giden yolu öğretecek olan Pentekost gününün bereketini alamayacakları bir duruma koydular. Tapınağın perdesinin yırtılması, Yahudi kurbanlarının ve törenlerinin artık kabul edilmeyeceğini gösterdi. Büyük Kurban sunulmuş ve kabul edilmişti; Pentekost gününde inen Kutsal Ruh, öğrencilerin zihinlerini yeryüzündeki tapınaktan göksel olana taşıdı; İsa'nın kendi kanıyla girdiği o yerde, kefaretinin yararlarını öğrencilerinin üzerine dökmek için. Ama Yahudiler bütünüyle karanlıkta bırakıldılar. Kurtuluş planına dair sahip olabilecekleri bütün ışığı yitirdiler ve hâlâ işe yaramaz kurbanlarına ve sunularına güvenmeye devam ettiler. Göksel tapınak yeryüzündekinin yerini almıştı; yine de bu değişiklikten haberleri yoktu. Bu nedenle, Kutsal Yer'deki Mesih'in aracılığından yararlanamadılar.

"Birçok kişi, Yahudilerin Mesih'i reddetmeleri ve O'nu çarmıha germeleri karşısında dehşete kapılır; ve O'na yapılan utanç verici kötü muamelenin tarihini okurken, O'nu sevdiklerini düşünür ve Petrus'un yaptığı gibi O'nu inkâr etmeyeceklerini ya da Yahudilerin yaptığı gibi O'nu çarmıha germeyeceklerini sanırlar. Ama herkesin yüreğini okuyan Tanrı, onların

hissettiklerini iddia ettikleri İsa sevgisini sınıadı. Bütün gök, birinci meleğin mesajının nasıl karşılandığını en derin ilgiyle izledi. Ne var ki İsa'yı sevdiklerini söyleyen ve çarmıhın hikâyesini okurken gözyaşı döken birçok kişi, O'nun gelişinin müjdesiyle alay etti. Mesajı sevinçle kabul etmek yerine, onun bir aldanış olduğunu ilan ettiler. O'nun gelişini sevenlerden nefret ettiler ve onları kiliselerden dışladılar. İlk mesajı reddedenler ikincisinden yarar göremediler; imanla İsa'yla birlikte göksel tapınağın En Kutsal Yeri'ne girmeye hazırlamak için verilen gece yarısı haykırışından da yararlanmadılar. Ve önceki iki mesajı reddederek anlayışlarını öyle kararttılar ki, En Kutsal Yer'e giden yolu gösteren üçüncü meleğin mesajında hiçbir ışık göremiyorlar. Yahudiler İsa'yı nasıl çarmıha gerdilerse, yalnızca adı Hristiyan olan kiliseler de bu mesajları öylece çarmıha germiş; bu yüzden En Kutsal Yer'e giden yolu bilmiyorlar ve orada İsa'nın aracılığından yararlanamıyorlar. Kullanışsız kurbanlarını sunan Yahudiler gibi, onlar da İsa'nın ayrıldığı bölüme işe yaramaz dualarını sunuyorlar; ve Şeytan, bu aldatmacadan memnun kalarak, dindar bir karaktere bürünüyor ve bu sözde Hristiyanların zihinlerini kendine çekiyor; onları tuzağına sıkıca bağlamak için kendi gücüyle, alametleriyle ve yalancı harikalarıyla çalışıyor." Erken Yazılar, 259-261.

Son günlerin kadim peygamberesi olan Kızkardeş White, Milleritler zamanındaki aynı tarihi tasvir etmek üzere, Vaftizci Yahya ile Mesih'in tarihinde Yahudilerin bütünüyle karanlığa düşmesiyle sonuçlanan aşamalı sınaama sürecini tespit eder; Milleritler zamanı ise Kızkardeş White'ın alfa tarihidir. Başlangıçtaki hayat-memat sınavı, En Kutsal Yer'e girmek yahut bunu reddetmek üzerindedir. Bunu reddetmek, Mesih'in tarihinde isyankâr Yahudilerin üzerine çökmüş olanla aynı karanlığın, Millerit tarihinin isyankârlarının üzerine de çökmesine yol açtı.

İsa daima bir şeyin sonunu, o şeyin başlangıcıyla örnekler; bu yüzden, Bayan White En Kutsal Yere alındığında ve açık Antlaşma Sandığına baktığında (22 Ekim 1844 sınavıyla bağlantılı olarak), bu, yüz kırk dört binin Kuzuyu En Kutsal Yere kadar takip etmek yahut mutlak ebedî karanlığa gitmek hususunda sınavacaklarını ortaya koyar. Bu olgu, kadim peygamberlerin, bizzat kendileri kayda geçmiş tanıklığın bir parçası hâline geldiklerinde, Tanrı'nın son günlerdeki halkını örneklediklerini anlayan bir iman üzerine temellendirilmiştir. Bayan White her iki sınıfı da tasvir eder.

Bu umutsuzluk hâlindeyken, zihnimde derin bir iz bırakan bir rüya gördüm. Rüyamda bir tapınak gördüm; birçok kişi oraya akın ediyordu. Zaman sona erdiğinde yalnızca o tapınağa sığınanlar kurtulacaktı. Dışarıda kalanların hepsi ebediyen mahvolacaktı. Kendi yollarına gidip gelen dışarıdaki kalabalıklar, tapınağa girenlerle alay ediyor, onları küçümsüyor ve bu kurtuluş planının kurnazca bir aldatmaca olduğunu, aslında kaçınılacak hiçbir tehlike bulunmadığını söylüyorlardı. Hatta bazılarının içeriye aceleyle girmesini önlemek için onları yakalıyorlardı.

Alay edilmekten korktuğum için, kalabalık dağılana kadar ya da onlar tarafından fark edilmeden içeri girebileceğim ana dek beklemenin en iyisi olacağını düşündüm. Ama sayıları azalacağına arttı ve çok geç kalmaktan korkarak alelacele evimden çıktım, kalabalığı yara yara ilerledim. Tapınağa ulaşma telaşıyla beni saran kalabalığı fark etmedim, aldırmadım da. Binaya girince, o uçsuz bucaksız tapınağın tek bir devasa sütun tarafından taşındığını ve bu sütuna paramparça edilmiş, kanlar içinde bir kuzunun bağlanmış olduğunu gördüm. Orada bulunan bizler, bu kuzunun bizim yüzümüzden parçalanıp hırpalandığını biliyor gibiydik.

Tapınağa giren herkes onun önüne gelip günahlarını itiraf etmek zorundaydı.

Kuzunun hemen önünde, üzerlerinde çok mutlu görünen bir topluluğun oturduğu yüksek koltuklar vardı. Cennetin ışığı yüzlerine vuruyormuş gibi görünüyordu; Tanrı'yı övüyor ve meleklerin müziğini andıran sevinçli şükran ilahileri söylüyorlardı. Bunlar, kuzunun huzuruna gelmiş, günahlarını itiraf etmiş, bağışlanmış ve şimdi müjdeli bir olayı sevinçli bir beklenti içinde bekleyenlerdi.

Binaya girmiş olmama rağmen, üzerime bir korku çöktü; bu insanların önünde kendimi alçaltmam gerektiğine dair bir utanç duygusu da sardı beni. Ama sanki ilerlemeye zorlanıyordum; kuzuya yüzümü dönebilmek için sütunun etrafından yavaşça dolaşıyordum ki bir boru çaldı, mâbed sarsıldı; toplanmış kutsallardan zafer nidaları yükseldi; korkunç bir parlaklık binayı aydınlattı; sonra her şey mutlak bir karanlığa gömüldü. Sevinçli insanlar o parlaklıkla birlikte bütünüyle kaybolmuştu ve ben gecenin sessiz dehşeti içinde yapayalnız kaldım. Zihnimin ıstırapı içinde uyandım ve gördüğümün bir rüya olduğuna kendimi güçlükle inandırabildim. Akıbetimin kesinleştiği, Rab'bin Ruhü'nün beni terk ettiği ve asla geri dönmeyeceği bana öyle geldi.

"Bunun hemen ardından başka bir rüya gördüm. Yüzüm ellerimin arasında, derin bir umutsuzluk içinde oturuyor gibiydim ve şöyle tefekkür ediyordum: İsa yeryüzünde olsaydı, O'na gider, ayaklarına kapanır ve bütün ıstıraplarımı O'na anlatırdım. Benden yüz çevirmezdi, bana merhamet ederdi ve O'nu daima sever, O'na hizmet ederdim. Tam o sırada kapı açıldı ve endâmı ve siması güzel bir kimse içeri girdi. Bana acıyarak baktı ve şöyle dedi: 'İsa'yı görmek ister misin? O burada; arzu edersen O'nu görebilirsin. Sahip olduğun her şeyi al ve benim ardımdan gel.'"

Bunu tarif edilemez bir sevinçle işittim ve memnuniyetle küçük eşyalarımın hepsini, kıymet verdiğim her ufak tefek süs eşyasını toplayarak rehberimin peşinden gittim. Beni sarp ve görünüşte dayanıksız bir merdivene götürdü. Basamakları çıkmaya başladığımda, gözlerimi yukarıda sabit tutmam konusunda beni uyardı; aksi hâlde başım dönüp düşebilirdim. Bu sarp merdiveni tırmanan birçok kişi, en üste ulaşmadan düştü.

Nihayet son basamağa ulaştık ve bir kapının önünde durduk. Burada rehberim, yanımda getirdiğim her şeyi bırakmam için bana talimat verdi. Ben de sevinçle hepsini bıraktım; sonra kapıyı açtı ve içeri girmemi söyledi. Bir an sonra İsa'nın huzurunda duruyordum. O güzel çehreyi başka biriyle karıştırmak imkânsızdı. O iyilikseverlik ve azamet ifadesi başkasına ait olamazdı. Bakışı üzerimde durduğunda, O'nun hayatımdaki her duruma ve içimdeki bütün düşünce ve duygulara vakıf olduğunu derhal anladım.

Onun nazarından kendimi gizlemeye çalıştım; nüfuz eden bakışlarına dayanamayacağımı hissediyordum; fakat O, yüzünde bir tebessümle yaklaştı ve elini başıma koyarak şöyle dedi: "Korkma." Tatlı sesinin tınısı, yüreğimi, yüreğimin daha önce hiç tatmadığı bir sevinçle titretti. Öylesine sevinçliydim ki bir kelime dahi edemedim; fakat duyguların galebesine kapılarak ayaklarının dibine yüzüstü kapandım. Orada çaresizce yatarken, güzellik ve yücelik sahneleri gözlerimin önünden geçti ve sanki cennetin emniyet ve esenliğine erişmiş gibiydim. Nihayet gücüm geri geldi ve doğruldum. İsa'nın sevgi dolu gözleri hâlâ üzerimdeydi ve tebessümü

ruhumu sevinçle doldurdu. Varlığı beni kutsal bir huşu ve tarif edilemez bir sevgiyle doldurdu.

Rehberim şimdi kapıyı açtı ve birlikte dışarı çıktık. Dışarıda bırakmış olduğum bütün şeyleri yeniden almamı buyurdu. Bunu yaptıktan sonra, bana sıkıca sarılmış yeşil bir sicim uzattı. Bunu kalbimin yanına koymamı ve İsa'yı görmek istediğimde onu bağrımdan çıkarıp sonuna kadar germemi emretti. Onu uzun süre sarılı halde bırakmamam konusunda beni uyardı; yoksa düğümünle açılması zorlaşabilirdi. Sicimi kalbimin yanına koydum ve sevinçle dar merdivenlerden indim; Rab'bi överek ve karşılaştığım herkese İsa'yı nerede bulabileceklerini söyleyerek. Bu rüya bana umut verdi. Yeşil sicim zihnimde imanı temsil ediyordu ve Tanrı'ya güvenmenin güzelliği ve sadeliği ruhuma doğmaya başladı. Tanıklıklar, cilt 1, 27-29.

1844 yılında 17 Ağustos'taki Exeter kamp toplantısının sona ermesinden 22 Ekim'e kadar olan süre altmış altı gündü. Bu altmış altı gün, Gece Yarısı Çağrısı'nın ilan edildiği dönemi temsil eder; on bakire benzetmesi bağlamında ise, o sırada mesajı ilan edenler yağlı olanları, o sırada mesajı ilan etmeyenler ise yağlı olmayanları temsil eder.

Benzetmede, evlilik bekleme zamanının başında gerçekleşti. Hukukî evlilik akdi yapıldı; ardından herkes evine dönerek, damadın babası evliliğin zıfıfla tamamlanmasının uygun olup olmadığına karar verinceye kadar bekledi. İlk evlilik ile gece yarısındaki ikinci merasim arasındaki sadakatsizlik zina sayılırdı. Bekleme zamanı, damadın babasının, belirli bir süre boyunca gelinin durumunun ne olacağını görmek için beklemesine dayanıyordu. Gebe miydi?

Baba her şeyin yolunda olduğuna hükmettiğinde, gece yarısı alayı başlandı; bu alay, Filistin'in gündüzlerindeki bunaltıcı sıcağın kaçınmak için gece vaktinde icra edilirdi. Bu sebeple, gelinin nedimleri—meseldeki bakireler—, düğüne giden alayın yola çıktığını ilan eden gece yarısı nidasını beklerken, kendi kandillerini ve yağ tedariklerini yanlarında bulundurmaları yükümlüydüler; zira merasim gece icra edilecekti. Exeter'de gece yarısı nidası geldi ve senin ya alay için yeterli yağın hazır mıydı ya da değildi.

Mesajı taşıyarak Exeter'den ayrıldıklarında, mühürlenmiş bir halkı tasvir ediyorlardı. Bazılarının 22 Ekim 1844'te düğüne girmeye yetecek kadar yağ vardı, bazılarının ise yoktu. O altmış altı gün, Tanrı'nın halkının Pazar yasasının kapalı kapısına dek mühürlendiği bir zaman dilimini temsil eder. Uygun miktarda yağa sahip olanlar imanla En Kutsal Yer'e girdiler. Kardeş White, son günlerde Tanrı'nın halkının En Kutsal Yer'e girişini tasvir etti ve alfa tarihinde En Kutsal Yer'e imanla girmekle bağlantılı olarak yaşam-ölüm niteliğinde bir sınav söz konusuydu. Son günlerde yüz kırk dört bin kişi, En Kutsal Yer'e imanla girip girmeyecekleri hususunda sınanacaktır. Bu yine yaşam-ölüm niteliğinde bir sınavdır.

Bu konulara bir sonraki makalede devam edeceğiz.

İsa, mabedin arındırılmasında Mesihlik görevini ilan ediyor ve hizmetine başlıyordu. İlahi Varlığın meskeni olması için inşa edilmiş olan o mabet, İsrail'e ve dünyaya bir ibret dersi olmak üzere tasarlanmıştı. Ezeli çağlardan beri Tanrı'nın amacı, parlak ve kutsal seraplardan insana kadar her yaratılmış varlığın, Yaratıcının içlerinde ikamet etmesi için birer mabet olmalarıydı. Günah yüzünden insanlık Tanrı için bir mabet olmaktan çıktı. Kötülükle kararan ve kirlenen insan yüreği artık İlahi Olan'ın yüceliğini açığa vurmaz oldu. Ama Tanrı Oğlu'nun

beden alışıyla Göklerin amacı yerine gelir. Tanrı insanlıkta ikamet eder ve kurtarıcı lütuf aracılığıyla insan yüreği yeniden O'nun mabedi olur. Tanrı, Yerus alim'deki mabedin her ruha açık olan yuce yazgıya daimi bir tanıklık olmasını murad etmişti. Ne var ki Yahudiler, böylesine gurur duydukları o yapının anlamını kavramamışlardı. Kendilerini İlahi Ruh'un mesken tutması için kutsal mabedler olarak sunmadılar. Kutsal olmayan alım satımın heng emesiyle dolup taşan Yerus alim'deki mabedin avluları, şehvani tutkuların ve kutsal olmayan düşüncelerin mevcudiyetiyle kirletilmiş yurek mabedini fazlasıyla hakikate uygun biçimde temsil ediyordu.

Tapınağı dünyanın alıcı ve satıcılarından arındırırken, İsa, yureği günahın kirliliğinden—ruhu yozlaştıran dünyevi arzular, bencil tutkular ve kötü alışkanlıklardan—arındırma görevini ilan etti. Malaki 3:1-3 alıntılıandı. Çağların Arzusu, 161.

Peygamber şoyle der: “Bundan sonra gökten inen başka bir melek gördüm; büyük yetkisi vardı; ve yeryüzü onun görkemiyle aydımlandı. Güçlü bir sesle kuvvetle haykırarak şoyle dedi: Büyük Babil yıkıldı, yıkıldı, cinlerin meskeni oldu” (Vahiy 18:1, 2). Bu, ikinci melek tarafından verilmiş olan aynı mesajdır. Babil yıkılmıştır, “ unk  kendi fuhşunun gazap şarabını bütün uluslara içirdi” (Vahiy 14:8). O şarap nedir?—Onun sahte öğretileridir. Dördüncü buyruğun Sebti yerine dünyaya sahte bir sebt vermiştir ve şeytan'ın Aden'de Havva'ya ilk söylediği yalanı—canın doğal ölümsüzlüğünü—tekrarlamıştır. “İnsan buyruklarını öğreti olarak öğretmekle” (Matta 15:9) birçok benzer yanlışı her yana yaymıştır.

“İsa alen  hizmetine başladığında, Tapınağı onun kutsala saygısızca kirletilişinden arındırdı. Hizmetinin son fiilleri arasında Tapınağın ikinci kez temizlenmesi de vardı. Böylece, dünyanın uyarılması için yapılan son işte, kiliselere iki ayrı  ağrı yapılır. İkinci meleğin mesajı şoyledir: ‘Babil yıkıldı, yıkıldı, o büyük kent!  unk  kendi fuhşunun gazap şarabından bütün uluslara içirdi’ (Vahiy 14:8). Ve   nc  meleğin mesajının yüksek sesli çağrısında gökten şoyle diyen bir ses iştilir: ‘Ey halkım, onun günahlarına ortak olmamak ve onun bel alarından pay almamak için ondan çıkın.  unk  onun günahları göğe erişti ve Tanrı onun haksızlıklarını andı’ (Vahiy 18:4, 5).” Selected Messages, 2. kitap, 118.